

Yazarların birbirini tekrar etmesinden ben de bıktım. Bir yandan da *bu kadar yazarı kaldıracak kadar problem yok, onun için herkes birbirini tekrar ediyor* diyorum. Problemler ya çözümlüdür ve basitçe çözülür veya çözümsüzdür ama çözüyormuş gibi yapılması gerekir. İlk çeşit problemler üzerinde çalışanlar az çünkü çözümlü problemler genelde sıkıcıdır ve probleme nazaran çok şey bilmek gerekir. (Mesela matematik.) İkinci çeşit problemler ise ekmeğini yazıp çizerek kazanmak için daha elverişli. Hem aynı problem üzerine hayatınız boyunca üfürerek karnınızı doyurabilirsiniz. İnsanın tek başına çözmesi zaten mümkün olmayan problemlerse bunlar, karıncaların bir bademi parçalaması gibi yavaş yavaş halledilmesi beklenir. Bir de soyutsa, yani ortada badem de yoksa aslında, badem sadece kafamızdaysa veya herkesin bademi kendineyse, yazarların pandomim yaparak problem ve ev arasında mekik dokuması yeterlidir. Kimsenin bir çözüm beklediği de yoktur, pandomim güzelse herkes neyle uğraştığına bakmadan onu seyredecektir.

Tekrardan sıkılmadan önce sormak lazım: *Peki bu yazarcığın ne yazmasını bekliyorduk?* Tabii ki diğer yazarlara bakıp, onlardan *ilham* alıp, bu işler nasıl yapılıyor öğrenecek ve aslında olmayan problemlerin, bulunması imkansız çözümleri üzerinde söz üretecek. İnsanların ilgisini çekecek problem sayısı zaten az, *neden buradayız, aşk nedir, yok olmaktan nasıl kurtuluruz?* Bunlara cevaben yazdıklarının bir anlamı olduğunu ve olması gerektiğini nereden çıkarıyoruz? Bir geleneği devam ettirmek için yazıyor adam, derdi de zaten problemi çözüp bütün bu yazar taifesini işsiz bırakmak değil. *Biraz da beni seyretsinler sadece. Biraz da ben yazar olayım.*

Onun için herhalde problemler büyüdükçe ve soyutlaştıkça, ego kavgaları da büyür yazarlar arasında. Birbirlerini sevmezler çünkü bir sahnede iki pandomimci oynamaz.